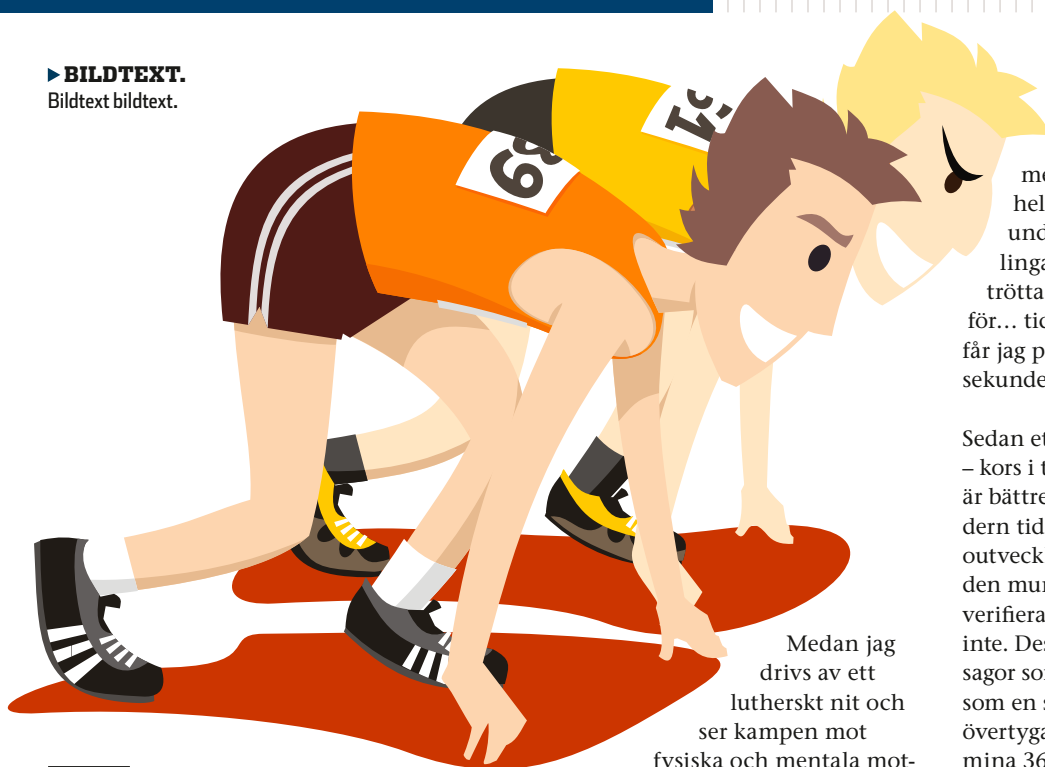

► BILDTEXT.

Bildtext bildtext.

Medan jag drivs av ett lutherskt nit och ser kampen mot fysiska och mentala motstånd som själva poängen med

att hålla på med idrott på vår nivå – drivs Frippe uteslutande av lustprincipen. Retligt nog har det tagit honom ganska långt.

Har vi bestämt oss för att det är 2.55 på maran som gäller en säsong ger jag mig ut på långpass varje vecka hela vintern, om det så innebär att man får pulsa fram med snö upp till midjan. Allt medan Frippe klämmer lagg, åker långfärdsskridskor och drar till Alperna med familjen. När det väl är dags för examensprovet slår han mig i alla fall. Med ett leende. Man vill mördra fanskapet.

“Frippe är Frippe” brukar Douglas sammanfatta det hela – och jag har inga som helst problem att förstå vad han menar. Det är som om han tävlade i en klass för sig. Som Karelin inom brottningen på den tiden det begav sig. Men den som kan sin idrottshistoria vet att den oövervinnerlige ryssen till slut fick däng. Och inte av något monster heller för den delen, utan av en blekfat amerikan som var tillräckligt korkad för att tro att han hade chansen.

Jag är för smart, det är det som är problemet. Jag vet att hur hårt jag än kör kommer Frippe ändå stå där med ett flin i målfällan och vänta på mig. Jag är inte långt bakom, ibland bara några sekunder, men hittills har jag aldrig lyckats slå honom i en envig man mot man.

Till och med när Frippe saknas i startlistan vilar hans ande över min insats. När jag med bultande tinningar och snor i hela ansiktet störtar fram mot mål under en av säsongens första tävlingar, har jag en enda tanke i mitt trötta skalle: “Vad... gjorde... Frippe... för... tid... här... förra... året?” Svaret får jag per telefon en stund senare: fyra sekunder snabbare än jag.

Sedan ett par år tillbaka har jag ändå – kors i taket – ett pers på milen som är bättre än Frippe. Om vi pratar “modern tid” vill säga. Frippe är som en outvecklad by i civilisationens utkanter: den muntliga traditionen råder. Någon verifierad historieskrivning existerar inte. Desto mer målande är de fabler och sagor som beskriver den unge Frippe som en svensk Bekele i vardande. Jag är övertygad om att han varit snabbare än mina 36.40, men det skulle vara fint att se det på pränt.

Inte för att min vän gör någon stor sak av det här. Det är jag. Mozart brydde sig inte mycket om Salieri, den senare var besatt av mästaren.

Den ende som rör på Frippe är annars den nästan mytiske Dojan. Den senare tävlar av princip inte, varför man egentligen bara borde garva åt alla påståenden om hans förträfflighet oavsett vilken idrott han försöker sig på. Om det inte vore för att det är Frippe som berättar om det. “Visst, jag är snabb – men ingen har en chans mot Nackas Gebreselasie.” Det finns alltså någon som är ännu värre. En smal tröst.

Nu är Frippe skadad och springer inte en meter, allt medan jag betar av det ena högkvalitativa passet efter det andra. Ändå känner jag ingen ro. Hur mycket Sverige än seglade från sina krigshärjade europeiska grannar ekonomiskt under femtio- och sextioalet, åts till slut försprånget upp. Tyskland är Tyskland. Frippe är Frippe. Snart står han där i målfällan och väntar på mig igen. Med ett stor smil. Jävla Frippe!

Frippe

Jag har känt Frippe sedan gymnasiet. Han var en glad skit redan då. Och med en osviktig näsa för affärer. Dessutom sas det att han hade satt skolrekord på 2 miles under sin tid som utbytesstudent i USA. Killen hela dan.

När Lasse och jag i lönnedom drog igång pubverksamhet i skolans kulvertar ville vi absolut ha Frippe med oss. Han hade tidigare under året utmärkt sig som en driven korthaj i skolans fik. Rektorn hade satt stopp för verksamheten när “fika” blev synonymt med “häng på till casinot och sätt sprätt på studiebidraget”.

Ner till puben “Bunkern” räckte dock inte rektorns långa arm. Frippe drog in kosingen och vårterminen i trean blev en tid i sus och dus. Tills allting uppdagades och en skärard rektor stoppade verksamheten **bums, sopade** igen alla spår innan någon hade hunnit ta ordet “skandal” i sin mun. Då var det ändå dags att hitta nya utmaningar i livet.

Som löpare är Frippe min raka motsats.

FÖLJ MÅRTENS BLOGG PÅ:
RUNNERSWORLD.SE/
BLOGS/KLINGBERG

MÅRTEN KLINGBERG
SKÅDESPELARE, REGISSÖR
OCH TRIATLET. MAIL: MARTEN.
KLINGBERG@RUNNERSWORLD.SE

